

- huisje een deuntje te huilen. En daar kwam me opeens die hond, en sprong op de schoot van vader en moeder. Zooals dat beest vertroeteld is! Ik bracht altijd een stuk lever voor hem mee, ofschoon ik toen vegetariër was.
- LOUISE Frans, je houdt toch ook, van ons eigen kind?
- Ds. ROORDA. Maar liefste, waarom vraag je dat nou?
- LOUISE (*hand op zijn hand, oogen even gesloten*). Nee, het is goed, zoo.
- Ds. ROORDA Maar het mooiste, het allermooiste dat was toch het sociale werk! Het was of je sterk werd van binnen, als een reus zoo sterk, door al de armoede en het verdriet en de ellende die je hadt gezien. Er kwam iets van verzèt in je op, een grootsch en wijd gevoel van opstandigheid, dat er menschen met een kiem van liefde en verwachting in hun ziel, zoo neergeworpen moesten leven, zoo diep moesten lijden. Waarvoor was het leed, als God zelf ons niet geroepen had om het tot vreugde om te smeden in Zijn dienst? (*heftig opeens, — de apostel*). Dat is godsdiens, Louise, niet droomen maar vechten. Wie alleen zijn ziel geeft, is niet waardig voor God. Je moet je hant geven, je vurig, kloppend, verlangend hart.
- LOUISE (*voor zichzelf*). Ook aan degenen, die vlak bij je zijn.
- Ds. ROORDA (*ziet haar plotseling verwonderd aan, het is als ziet hij iets donkers in haar oogen schaduwen*). Wat, wat meen je Louise?
- LOUISE Wat jij wel weet.
- Ds. ROORDA (*verdrietig, fluisterend*). Aan wie vlak bij je zijn het eerst. En dan... samen aan de menschheid.
- LOUISE Je moet maar doorvertellen, Frans. Het doet je goed.
- Ds. ROORDA. Nee, je moet het weten, precies. Ik heb je te weinig, veel te weinig van mijn leven verteld. Je moet er in dóórdringen, — dan zal je, dan zullen wij....
- LOUISE Het wordt al laat, Frans, het is al half negen. Om negen uur begint de kerk. Moet je niet?....
- Ds. ROORDA (*krachtig*). Neen, ik blijf nu praten. Als je alles wéét, als je alles voelt (*haar arm nu in den greep van zijn hand*). Dan ga je mee.
- LOUISE (*schikt weer even wat aan haar ontbijtgerei*).
- Ds. ROORDA. Dat sociale werk is prachtig. Als je daarmee bezig bent, voel je je pas op den preekstoel verantwoord. Zullie zwoegers, en ik zwoeger met hen mee. Iets van den kruisvaarder in je binnenste. God wil het. God wil, dat